

Jenny Lund Madsen

ONDER DE FELLE ZON

Vertaald uit het Deens
door Kor de Vries

Ambo|Anthos
Amsterdam

Voor Elin

PROLOOG

De vrouw staat op maar een paar meter bij hem vandaan in de halfdonkere keuken. In het licht van de maan ziet ze er vriendelijk, haast onschuldig uit. Hij ademt in, geluidloos. Ze mag hem niet ontdekken, en hij mag nu voor geen goud medelijden met haar krijgen. Niet na alles wat ze heeft gedaan. Ze verdient het om te sterven. Ze bukt en pakt een fles wijn van de onderste plank van de wijnkoelkast – een vintage wijn, duur, ze heeft een goede smaak. Hij denkt na of ze de mogelijkheid moet krijgen om een teugje wijn te nemen voordat hij haar doodt. Een soort laatste avondmaal. De gedachte geeft hem een gevoel van macht. Als een god die over leven en dood beslist. Precies dat is de reden dat dit vreselijke mens dood moet: ze heeft zijn leven verwoest en zijn toekomst gestolen. Alles wat hij had moeten hebben, hebben zij en haar soort naar zich toe geharkt. Hij besluit om haar een laatste slok van de dure druppels te weigeren; ze heeft genoeg genoten in haar leven. Nu is het zijn beurt.

Sluipend beweegt hij zich vanuit zijn schuilplaats achter de deur naar haar toe. Hij wil koste wat het kost voorkomen dat ze zich nog weet om te draaien en hem ziet – niet alleen omdat dit het moeilijker zal maken om het mes in haar te jagen, maar ook omdat hij haar niet de luxe wil gunnen te weten wie haar heeft vermoord. De pijn moet haar treffen als een donderslag bij heldere hemel. Of...

Hij blijft staan. Is zijn wraak zoeter als ze hem daadwerkelijk ziet? Hij aarzelt een moment, geërgerd over zichzelf. Hij moet niet nadenken nu, geen enkele twijfel zijn geest laten binnensluipen. Hij schudt zijn hoofd, neemt een besluit: hij zal het van achteren doen, klinisch en snel, zoals gepland. Hij wil ook niet door de bange blik van zijn slachtoffer worden achtervolgd. Het is eenvoudig genoeg om naar haar toe te sluipen, want ze wordt helemaal in beslag genomen door haar worsteling met de wijnfles, is duidelijk te dronken om hem open te krijgen en neemt niets anders waar dan haar eigen vervloekingen over de kurk. Ze ziet er lachwekkend uit. Hij is nu nog maar een halve meter van haar verwijderd. De parelketting om haar hals trilt synchroon met de dans van de wijnfles. Hoe moeilijk kan het zijn om een kurk uit een fles te krijgen? Hij krijgt zin om aan de parelketting te trekken, alleen omdat hij het kan en omdat het hem plezier zou bezorgen haar ontsteltenis te zien. Maar hij is niet gekomen voor ontsteltenis, hij is gekomen om haar dood te zien.

Hij kijkt omlaag naar zijn hand, het mes erin. Pas geslepen, scherp. Heft dan zijn hand op naar haar hals, zoals hij zo vaak heeft gefantaseerd te doen. Een steek, misschien twee – het liefst niet te veel, het moet geen gevecht worden om haar te vermoorden. Hij richt op de parelketting, dat moet een goede, zachte plek zijn. Hij wil juist het mes in haar rammen, maar dan! Opeens lukt het haar de kurk uit de fles te trekken en triomfantelijk draait ze zich om en kijkt recht naar het scherpe, geheven mes, en dan – tot zijn ontzetting – gilt ze! Luid en met precies de juiste hoeveelheid angst in haar stem die niet verkeerd is op te vatten, mocht iemand haar horen. Hier is een vrouw die in ernstige nood verkeert.

‘Laat los! Laat los!’

Nee, nee, nee! Ze heeft zijn pols in een vaste greep. Hoe kan ze zo hard knijpen en waarom kan hij geen steekbeweging maken? Ze zou een gemakkelijk slachtoffer moeten zijn, want hij is toch veel sterker dan zij.

‘Aargh!’ Ze boort met een verrassende kracht haar duim in zijn pols. Haar nagel is scherp en een kort moment begint hij te twijfelen of haar nagels zijn polsader open kunnen scheuren. Een pijnsteek, dan voelt hij zichzelf het mes kwijtraken. Shit shit shit, dit mag niet gebeuren! Hij kijkt omlaag, waar is dat rottige mes! Daar! Zij ziet het ook, schopt ertegenaan. Het roetsjt ver weg en daarmee verdwijnen ook zijn plan en fantasie om het leven uit haar te zien wegebben. Hij kijkt naar de deur, moet naar buiten, weg, maar dan vangt zijn blik iets anders: een vleeshamer die op tafel ligt. Hij grijpt ernaar, zijn redding. Ze ziet zijn beweging, begrijpt wat hij wil, grijpt er ook naar, maar hij is het snelst, pakt de hamer, en zonder aarzelen ramt hij hem in één soepele beweging op haar slaap. Ze valt op de grond, bewusteloos, maar dood? Hij kijkt naar haar; het bloed stroomt uit haar hoofd. Moet hij haar soms nog een keer slaan om er zeker van te zijn dat de daad voltooid is? Maar dan wordt hij overmand door een ondraaglijke misselijkheid en de neiging om over te geven. Hij gooit de hamer weg en rent naar de open terrasdeur, het maanlicht in, weg de nacht in en naar de allerdonkerste krocht van zijn eigen ziel. Het was volstrekt, volstrekt niet de bedoeling dat het zo zou gebeuren. Of zou voelen.

1

Zucht. Hannah heeft er geen zin in. Nog een stompzinnig interview met een nietszeggende tv-presentator die wil horen hoe het is om een vrouwenthriller te hebben geschreven en op 'rijpe leeftijd' eindelijk succes bij een groot lezerspubliek te bereiken. Stijf glimlachende antwoorden geven die zo sleets zijn dat zelfs haar redacteur, Bastian, commentaar is gaan geven op haar vermogen om met clichés om zich heen te strooien zoals politici dat doen. Hannah kijkt naar haar verlichte spiegelbeeld en herkent zichzelf niet: haar haar staat recht overeind, terwijl een visagist met een ondefinieerbare genderidentiteit bezig is er een bob van te maken, zodat het op een muts van berenvel lijkt. Hannah voelt zich als een Amerikaanse presidentsvrouw, een gevoel dat wordt benadrukt door de veel te vette schmink die voldoet aan de definitie van de visagist van 'zo weinig mogelijk'. Hoewel de snaterende haar-make-up-en-berenvelmuts-expert diens best heeft gedaan om met meerdere tinten bruin leven in Hannahs gezicht te creëren, is het niet gelukt te verbergen dat Hannah lijkt op wat ze is: een opgebrande auteur die behoefte heeft aan een vakantie, ver, ver uit de buurt van haar lezers en de televisiecamera's die op haar wachten. Het probleem is alleen dat Hannah het zich niet kan permitteren om vakantie te nemen voordat ze de vervolgthriller heeft geschreven, waar ze in een aanval van overmoed en geldnood een contract voor heeft ge-

tekend maar waar ze geen ideeën voor heeft. Zolang ze de pr doet voor haar eerste misdaadroman, *Moordeiland*, zit Bastian haar ook niet zo in haar nek te hijgen om boek nummer twee in te leveren. Ze vangt haar eigen blik in de spiegel. Dit was anders wel waarvan ze had gedroomd – populariteit, een microfoon om in te praten, lezers in de rij voor een handtekening. Maar als ze terugdenkt aan het voorbije jaar, na haar snel geschreven misdaadroman en aansluitend een qua stijl experimentele liefdesroman, kan ze zich maar één gevoel herinneren: machteloosheid. Machteloosheid over het feit dat de misdaadroman tot haar grote spijt een pure bestseller bleek te worden, terwijl haar hartenbloed – de liefdesroman – nog steeds in grote onverkochte stapels bij de boekhandels ligt. En als ze in de media wordt uitgenodigd om over haar schrijverschap te praten, moet het altijd over die rottige misdaadroman gaan die ze uit koppigheid schreef en die ze haat. Het verhaal over dat ze hem in een maand heeft geschreven, blijft blijkbaar grappig, net als dat iedereen het voor altijd en eeuwig interessant vindt dat zij en haar aartsvijand, thrillerkoning Jørn Jensen, tijdens Hannahs IJslandse schrijfretraite vrienden werden. Of... vrienden is misschien te veel gezegd, maar Hannah moet toegeven dat ze zonder Jørns hulp de gebeurtenissen die haar hebben geïnspireerd tot de misdaadroman, nooit had overleefd. Maar ze heeft al maanden niet met Jørn gesproken, hoewel hij trouw een keer per week een bericht op haar voicemail achterlaat met het aanbod om samen iets te drinken. Hannah snapt niet dat hij de hint niet begrijpt – wanneer ze niet terugbelt is dat omdat ze geen zin heeft om hem te zien.

‘Nou, veel beter wordt het waarschijnlijk niet.’

Hannah kijkt weer in de spiegel en ziet de enthousiaste blik van de visagist. Hen glimlacht naar haar, een enigszins verzoenende, verontschuldigende glimlach, en Hannah begrijpt dat best. Ze lijkt een opgesmukt kadaver. De visagist heeft diens best gedaan, maar het moet toch een smet zijn op diens vakkundige trots dat Hannahs vermoeide vadsigheid niet weg te make-uppen valt.

‘Dank je, het ziet er goed uit.’

Ze voelt geen enkele reden om kritiek te leveren; het is niet de kunstenaar maar het doek waar iets mee mis is. Ze wil net uit de stoel omhoogkomen als de presentator van het tv-programma, een Jutse man met een vrolijke twinkeling in zijn ogen, naast haar gaat zitten en haar aankijkt alsof ze een kind is.

‘Nou. Dan gaan we zo beginnen.’ Hij kijkt in wat papieren, alsof hij even moet lezen met wie hij straks gaat praten. Een kleine rimpel op zijn voorhoofd onthult dat hij haar naam herkent en die niet met iets positiefs verbindt. ‘Hannah, het is een groot genoegen je hier te hebben.’ Hij glimlacht naar haar, een ingestudeerde beleefdheid die een bepaalde teleurstelling niet kan verbergen.

Hij had vast veel liever een echt interessante persoon geïnterviewd in plaats van een schrijfster van middelbare leeftijd die er langzamerhand om bekendstaat een lastig interviewobject te zijn. Keer op keer heeft ze interviewers meegemaakt die slechts oppervlakkig over haar schrijverschap waren gebriefd, en ze heeft zelf niet langer zin om zich in te spannen om de gesprekken soepel te laten verlopen. Dat zou niet haar taak moeten zijn. Waarom is er niemand meer die zich nog in dingen verdiept? Die wat achtergrondresearch doet, misschien zelfs een van haar boeken leest? Ze kijkt vermoeid naar haar gastheer; als hij van plan is om vanuit de vrouwenthiller-invalshoek te praten, vermoordt ze hem.

‘Ik had gedacht dat we het zouden hebben over het feit dat je zo’n feministische thriller hebt geschreven en daarmee voortbouwt op een heleboel andere vrouwelijke Scandinavische thrillerschrijvers. Wat vind je er bijvoorbeeld van dat velen *Moordeiland* hebben vergeleken met Karoline Carstensens misdaadromans over het eiland Fanø?’

Hannah voelt hoe haar nagels zich in de met leer beklede armlenningen van de stoel boren. Ze kijkt haar gastheer met een doodse blik aan. Hij glimlacht. Ze heeft niet eens zin om te doen alsof.

‘Een ogenblikje.’ Ze gaat staan en stapt haastig de kleine make-upruimte uit.

‘We zijn over drie minuten live!’

Ze voelt de bezorgde blik van haar gastheer in haar rug, terwijl een gedrongen vrouw in een loszittende spijkerbroek en met een enorme headset op haar op nerveuze afstand volgt. Zo meteen moet ze op hun lelijke oranje gespreksbank zitten en live een hoop shit slikken.

‘Ik wil toch niet, ik ga nu weg.’

Ze staat in een tussengang met haar telefoon aan haar oor. Ze heeft Bastian gebeld, die het tv-optreden heeft geregeld. Haar redacteur zucht moedeloos aan de andere kant van de lijn.

‘Realiseer je je wel hoe moeilijk het is om ze jou te laten uitnodigen?’

‘Wat bedoel je?’

Bastian aarzelt. ‘Ja, ik bedoel... Om het onomwonden te zeggen was de redacteur enigszins terughoudend om je als gast te nemen. Hij vond je een beetje... ja...’

‘Wat?’

‘Saai.’

‘Saai?’

‘Dat is de reden dat ik je er met die vrouwenthriller-invalshoek in heb weten te krijgen. Ze vonden het interessant als je het kon hebben over Karoline Carstensen's boeken in vergelijking met die van jezelf.’

‘Ik heb geen enkel boek van Karoline Carstensen gelezen. Waarom mag ik het niet hebben over *Liefde en vulkanen*?’

Stilte aan de andere kant van de verbinding. Opnieuw een diepe zucht van Bastian.

‘*Liefde en vulkanen* appelleert niet aan de kijkers van het programma.’

‘Het is het beste boek dat ik ooit heb geschreven en ik heb niet het gevoel dat ik de gelegenheid heb gehad om de thematiek uit te diepen over patriarchale machtsstructuren in –’

‘Hannah.’ Bastian onderbreekt haar met een harde, vaderlijke toon. ‘Er is niemand die in een ochtendtalkshow iets over patriarchale machtsstructuren wil horen. Ze willen weten of je Karoline Carstensen hebt ontmoet en of jullie dezelfde smaak qua lippenstift hebben. Dat was hoe ik je kon verkopen. Nu verman je je en gedraag je je als een welgemanierde volwassen persoon en je gaat naar binnen en doet je plicht, ook al heb je geen zin. Dat is waar het in het leven om gaat.’

‘Om iets te doen waar je geen zin in hebt?’

‘Om je verplichtingen na te komen als anderen op je rekenen.’

‘Ik heb het laatste jaar toch niets anders gedaan dan het hele land afreizen om over die vreselijke misdaadroman te praten. Ik heb er geen zin meer in.’

‘Wat wil je dan? Die nieuwe misdaadroman schrijven die je me verschuldigd bent?’

Touché.

‘Twaalf minuten, Hannah. Zoveel tijd hebben ze gereserveerd voor het interview met je. Daar kom je echt wel doorheen... En dan hebben we het na afloop over je toekomst.’

Stilte. Bastian heeft de verbinding verbroken. Ze blijft een ogenblik staan met de warme telefoon aan haar oor. Er klonk iets duisters door in zijn opmerking. Praten over de toekomst? Ze kijkt opzij naar haar gastheer en de headsetmevrouw die aan het einde van de gang staan en gezelschap hebben gekregen van nog een paar bezorgde tv-types die op de klok kijken, fluisteren en naar haar wijzen. Ze stopt haar telefoon weg en loopt naar hen toe. Probeert het met een glimlach.

‘Zullen we?’

2

Het felle licht doet pijn aan Hannahs ogen. Ze onderdrukt de neiging om het met haar hand af te schermen. Waarom moet er zo'n verblindend licht in een tv-studio zijn? Ze kijkt schuin opzij naar een tv-kok, die vol bewondering wordt bekeken door een vrouwelijke presentator terwijl hij een tartelette met visvulling bereidt. Het ziet er smerig uit, maar de presentatrice kijkt naar het gerecht alsof ze nog nooit eerder voedsel heeft gezien.

‘Wat ziet dat er gewoon jammie uit!’

Jammie? Hannah slaat haar armen over elkaar. Is dat een woord? Ze ziet de presentatrice de tartelette proeven. Het ziet eruit alsof ze moet overgeven. Dat zou Hannah ook doen als ze gepureerde inktvis in roomsaus moest eten.

‘Hm, wat smaakt dat heerlijk!’

De kok glimlacht. ‘Het is ook *powerfood* ingepakt in iets herkenbaars. Lekker en een beetje zondig: room van een dier. Een gerecht gevuld met vitamine D en B12, maar dat smaakt als je moeders klassieke tartelettes.’

De presentatrice worstelt om het kleine hapje tartelette door te slikken; het ziet eruit alsof het al haar speeksel kost. Ze perst er een glimlach uit. ‘Ja, het smaakt bijna als de klassieke tartelette, maar dan... anders.’ Ze wendt zich tot de camera. ‘Jullie kunnen het recept van deze superlekkere inktvistartelettes terugvinden op onze